

Teocrația și preoția personală

Joi, 21 septembrie 2006

Gili Cârstea

Deseori am auzit exprimată credința falsă că forma de guvernare în poporul lui Dumnezeu a fost teocrația. Conform acestei credințe, toate biruințele sau eșecurile lor militare erau rodul voinței divine în funcție de dispoziția lor de a se supune exigențelor cerești.

Teocrația este o formă de guvernământ în care puterea religioasă și civilă este exercitată de cler. Iar acesta, se presupune, este sub conducere divină.

A avut Israel vreodată o asemenea formă de guvernare? A dorit Dumnezeu vreodată ca poporul său să fie condus de preoți sau leviți? Chiar o citire superficială a Bibliei descoperă repede că nu a fost așa și nici nu a trebuit să fie așa. Domnul a dorit să conducă acest popor printr-un prooroc, iar primul dintre ei a fost Moise (Osea 12:13). Iar proorocul nu era decât un sol al Domnului, un purtător de cuvânt și nimic altceva.

Din nefericire, nicio generație a poporului lui Dumnezeu nu a reușit să înțeleagă avantajele imense ale acestui mod de guvernare, ceea ce i-a expus pericolelor teribile ale modelelor omenești de guvernare.

Deși pe toată perioada pibegiei prin pustie au mormăit și cârcotit împotriva oficiului de prooroc al lui Moise, după ce s-au așezat în Canaan aceste nemulțumiri au devenit revoltă publică. Ei au venit la Samuel cu cererea uimitoare de a transforma națiunea într-un regat: "Pune un împărat peste noi să ne judece, cum au toate neamurile" (1 Sam 8:5). Argumentul părea onest: "Iată că tu ești bătrân, și copiii tăi nu calcă pe urmele tale." În realitate, poate chiar ascuns în subconștientul depravat al naturii umane, motivul era altul: "Ascultă glasul poporului în tot ce-ți va spune; căci nu pe tine te leapădă, ci pe Mine Mă leapădă, ca să nu mai domnesc peste ei" (1 Sam 8:7).

Deși nu înțelegea deloc ce se întâmplă, pornind pe acest drum Israel era pe cont propriu. Israel spunea universului spectator că nu dorește o conducere divină, că se simte mai în siguranță sub o organizare omenească, așa cum au "toate neamurile."

Ei bine, dacă așa stau lucrurile, ce sens are să-L implicăm pe Dumnezeu în toate nebuniile militare în care a intrat poporul alegând să fie "ca toate neamurile"? Nu poți să fii

ca toate neamurile fără să intri în buclucurile tuturor neamurilor. Ei doreau să ajungă la mărire națională, așa cum li se proorocise, dar doreau să ajungă acolo pe calea tuturor neamurilor, adică prin forță militară.

Ce putea face Dumnezeu în această situație? Să-i părăsească? Ar fi fost spulberați într-o singură generație. De la ieșirea din Egipt și până la uciderea lui Ștefan cu pietre, Dumnezeu a demonstrat că S-a conformat principiului ceresc enunțat de Omul Isus Hristos, acela de a întoarce și celălalt obraz și de a merge o milă în plus. El a stat alături, gata să intervină spre a-i slava, atunci când se dezmeticeau uneori din abureala vinului Babilonului. Cu sfâșiere de inimă le-a dat un împărat, și cu sfâșiere de inimă l-a luat înapoi. Osea oferă informații prețioase: “Pieirea ta, Israele, este că ai fost împotriva Mea, împotriva Celui ce te putea ajuta. Unde este împăratul tău, ca să te scape în toate cetățile tale? Unde sunt judecătorii tăi, despre care ziceai: ‘Dă-mi un împărat și domni’? Ți-am dat un împărat în mânia Mea, și ți-l iau în urgia Mea!” (Osea 13:8-11).

Spre a fi înțeleasă corect, toată istoria militară a poporului lui Dumnezeu din vechime trebuie privită în lumina principiului enunțat de Domnul Hristos: “Toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri” (Mat 26:52). Alegi un împărat, vrei să fii ca celelalte neamuri, atunci trebuie să mergi la război, trebuie să ucizi ca să nu fii ucis. Așa au crezut ei că vor deveni lumina lumii și vor aduce împărăția lui Dumnezeu pe pământ. S-au înșelat teribil.

Israel a fost un regat din momentul în care au cerut lui Samuel un împărat și până când împăratul lor i-a dus la anihilare completă ca națiune. Nu au dorit să fie un popor de preoți sub călăuzirea directă a Împăratului ceresc. Odată cu pierderea privilegiului de a fi solii lui Dumnezeu în această lume au pierdut și dreptul la beneficiile proorociei care le garanta că ei vor fi “capul și nu coada.”

Acestea sunt avertizări serioase, pentru un popor care pretinde că a fost ridicat la existență spre a duce lumii ultima solie de har. Principiul preoției personale este tot mai marginalizat între noi, atrași de formele de guvernământ ale neamurilor din jur. Alegând să mergem pe drumul celorlalte biserici, poate nu înțelegem semnificația reală a aventurilor noastre ecumenice, dar ele ne duc lămurit către același rezultat la care a ajuns Israelul din vechime, iar implicațiile vor fi aceleași: “Ca să nu mai domnesc peste ei” (1 Sam 8:7).